

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940140064/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

for Idealet, som vinker mig til sig ovenfra. Ingen kan tjene to Her-
rer, og jeg har nu valgt. Sig mig, kan Du finde Mening i hvad jeg
har sagt? – »Jo, Mening kan jeg godt finde, men den er ikke min, li-
gesaa lidt som jeg kunde passe en af Dine Kjoler.» – Der har vi det!
udbrød jeg: Verden syer een Kjøle, som vi skulle i Allesammen, og
det er den fine Dannelse, den kvindelige Værdighed o.s.v. Kjært
Barn har mange Navne! Mig faae de aldrig puttet ind i det Futte-
ral!

Den 15de.

Jeg er nedtrykt og besynderlig forstemt! Tante er død; jeg fik Brev
derom imorges. Jeg skal have ondt ved at forklare Dig mine Følel-
ser! Jeg er bedrøvet, som aldrig før, men det er langt fra fordi hendes
Død har gjort noget voldsomt Indtryk paa mig; snarere fordi
den ikke bedrøvede mig mere. Det Menneske, som fra min Barndom
af har taget sig af mig, som var den Eneste jeg havde at holde
mig til, og som jeg har at takke for min Dannelse, min Opdragelse,
er død, og jeg føler ikke andet derved, end en vis veemodig Bevægelse,
som Døden altid vækker, selv hvor dens Besøg hverken ef-
terlader Savn eller Sorg. Jeg har tænkt den Tid tilbage, da jeg levede
hos hende; jeg mindedes megen Eftergivenhed, mange Velgjer-
ninger, hun havde beviist mig, men ikke eet af disse livsalige Ord,
som komme fra Hjertet, og gaae til Hjertet. Har jeg dog ikke været
gruelig alene? Hvor megen Glæde maa der ikke være i Sorgen
over en elsket Moders Bortgang! Ved hver Betragtning af vort
henrundne Liv træder denne dyrebare Skikkelse os imøde; hver
god Følelse, hvert skjønt Haab i vort Hjerte har hun Deel i; det er
Blomster, hendes kjærlige Haand har pleiet og fredet om. Den er
ikke moderløs, som har mistet sin Moder, men kun den, som al-
drig har kjendt hende. – Er det et Under, om jeg er eensidig? Jeg
har jo altid staaet alene! Paa den hele Jord er der Ingen der bryder
sig om mig, undtagen Du, og Du er saa langt borte.

O, Gud forlade mig min usle Mismodighed! Er den forladt, som
elsker Gud, og elskes af ham, der har: »Faderhu, og meer end Mo-
dervarme?» Han selv har vaaget over mig i min Barndom, han har i

Naturen, i Kunsten, i mit eget Sind, beredet mig Glæde og Lykke. En Moder giver sit Barn det jordiske Liv. Guds Børn er det evige Liv nissagt. Staaer jeg alene? Kun den, der ikke elsker andet end sit eget lille Jeg, er alene. Men naar jeg i Sommer med Hjerterangst gik og ventede paa Efterretninger fra Krigen, og naar de vare gode, med inderlig Taknemmelighed sagde: »Gud være lovet! vi have seiret!» da følte jeg, at jeg ikke tilhørte mig selv alene, men min Nation, og at jeg ved min Kjærlighed til den virkelig fik Deel i alle dens Bedrifter. Det Slag, Armeen vandt, havde jeg vundet; det, den tabte, havde jeg tabt. Nei, jeg er ikke alene! Gud er min Fader, Danmark min Moder; alle Mennesker ere mine Søskende. Dette er det store Familieliv, hvori jeg har fæstet Rod. Jeg er ikke alene! Fra Naturen, fra Kunsten, fra hver udmærket Bog, jeg læser, træde beslægtede Væsner mig imøde, og berige mig med nye Indtryk. Hvor det er feigt at klage, naar man har saa megen Grund til at være taknemmelig! Nu er jeg glad! Jeg har jo ogsaa Dig, min søde Veninde, som finder Dig i al min Urimelighed, og holder af mig som jeg er. Du har altid været mod mig, som en kjærlig Søster, og jeg har ingen Tanke, jeg vilde skjule for Dig. Du seer nok, hvormeget jeg trænger til Dig. Derfor skriv snart! Dine Breve er den bedste Lægedom mod hver Misfornøielse, hver Modløshed, som kunde nedtrykke Din

Clara